

CHITA TANN

Leah Gordon

André Eugène

HAVRE
MAGASINET

VÅNINGSSPLAN / FLOORPLAN

A **6** B

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

A **5** B

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

A **4** B

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

CHITA TANN

A **3** B

CHITA TANN

METANOIA

A **2** WC

CAFÉ/
SHOP

A **1**

STÄNGT FÖR SÄSONGEN / CLOSED FOR THE SEASON

11 februari – 23 april 2017

KONSTHALLSCHEF / DIRECTOR

Ricky Sandberg

PRODUKTION / PRODUCTION

Jan Weinmar

Victor Meh

KONSTPEDAGOGISK LEDARE &

UTSTÄLLNINGSKOORDINATOR / ART EDUCATION

DIRECTOR & EXHIBITION COORDINATOR

Ingela Ögren Weinmar

EKONOMI / ECONOMY

Gertrud Backman

MARKNADSFÖRING & PR /

MARKETING DIRECTOR & PR

Marianne Söderberg

TEXT: YAŞAM ŞAŞMAZER

Marcus Graf

KOORDINATOR PUBLIKA AVDELNINGEN /

COORDINATOR PUBLIC DEPARTMENT

Viveka Engholm

TEXT: LEAH GORDON

Leah Gordon

KONSTPEDAGOG / ART PEDAGOGUE

Eva-Lena Kurkkio

TEXTBEARBETNING / TEXT EDITING

Marianne Söderberg

Jan-Erik Lundström

TEKNIKER & KOORDINATOR /

TECHNICAN & COORDINATOR

Stina Engman

ÖVERSÄTTNINGAR / TRANSLATIONS

Jan-Erik Lundström

GRAFIK FORM / GRAPHIC DESIGN

Kasper Lahti

PROJEKTADMINISTRATÖR / PROJECT ADMINISTRATOR

Sergut Belay Worke

KATALOGTRYCK / CATALOGUE PRINT

Luleå Grafiska

**HAVREMAGASINET
ART MANAGEMENT GROUP**

HUVUDFINANSIÄRER

TACK TILL / THANKS TO

Gianni Hilgemann, Ulf Boström,

Sten Källman, Roberto Peyre,

Robert Ådén & Norrbottens Bildemontering

PERFORMANCE VERNISSAGEDAGEN /

OPENING DAY PERFORMANCE

Roberto Peyre (Stockholm)

& John Cussans (London)

I juni 2007 anlände en drygt två meter hög och nästan lika tjock ekstock till Konstnärernas kollektivverkstad i Luleå. Stocken, som skickats från parkförvaltningen i Stockholm, vägde närmare ett ton och var hård som sten.

Stocken blev utgångspunkten för den turkiska konstnären Yaşam Şaşmazer arbete inför Luleå konstbiennal samma sommar.

Ur detta kompakta trästycke formade hon med hjälp av motorsåg och diverse verktyg under ett par veckor en skulptur föreställande en tjurig flicka som med ilsken och lite elak min höll en korg leksaker hårt i sin famn. Titeln lön *All Mine (Allt är mitt)* och skulpturen kunde ses utanför Norrbottens museum hela den sommaren.

Jag tyckte mycket om den och ända sedan dess har jag följt Yaşam Şaşmazerar karriär, besökt det galleri hon tillhör i Berlin och ständigt blivit lika berörd. Det är som om hennes verk, utförda med stor teknisk skicklighet, alltid lyckas hitta djupet i mig som mänskiga.

I serien *Metanoia*, som hon nu visar här på Havremagasinet, synliggör hon känslor vi alla på ett eller annat sätt brottas med i oss själva. I sina träskulpturer förmedlar hon detta innersta som vi inte alltid finner ord för eller kan formulera, varken för oss själva eller för någon närstående. Det är konst som får oss att bearbeta våra egna demoner, kval och rädslor. Konst som skakar om, som kanske får oss att växa. Konst när den är som båst.

Skulptur är inte något vi ägnat oss särskilt mycket åt här på Havremagasinet hittills. Därför känns det roligt att satsa på det även i vår andra utställning *Chita Tann*, som är ett samarbete mellan den haitiske

konstnären André Eugène och den brittiska fotografen Leah Gordon.

På samma sätt som Yaşam Şaşmazer rör André Eugène oss också i djupet av våra själar med sina skulpturer som ofta tar utgångspunkt i religionen vodou och det faktum att han arbetar i en del av världen där de ekonomiska resurserna är små och där befolkningen får kämpa för sin dagliga överlevnad. En värld och en kreativ plats där konstnärer ofta och enligt traditionen förvandlar övergivna föremål till konst. Den här gången är det André Eugène som tagit plats på Konstnärernas kollektivverkstad i Luleå för att skapa några av sina verk till denna utställning.

I utställningen *Chita Tann* visar han sina skulpturer i nära dialog med sin partner, den internationellt välkända konstnären och fotografen Leah Gordon från Storbritannien. Hennes fotografier, filmer och installationer handlar även de om Haiti och är många gånger direkt länkade till André Eugènes verk. Leah Gordon gör också kopplingen mellan Europa och Haiti genom att arbeta med frågor runt kolonisationen, något som har direkta beröringspunkter med hennes egen historia, uppväxt som hon är i trakterna kring Manchester i England.

Deras verk bör vi, precis som titeln anger, nära oss med värndad och med det lugn som ett verkligt möte kräver.

Jag hoppas att ni kommer att tycka om utställningarna. På vägen kanske vi också får en annan bild av vodou än den som speglas i hollywoodfilmer? Det är sånt som brukar hända vid möten med konsten.

CHITA TANN

LEAH GORDON OCH ANDRÉ EUGÈNE
Fotografi och skulptur från Haiti

När fotografen Leah Gordon och skulptören André Eugène låter sina verk blandas och mötas på Havremagasinet väljer de att kalla sin utställning *Chita Tann*. Uttrycket, som ordagrant betyder ”sitta och vänta”, används på Haiti som en signal för att vi ska ta det lugnt, vänta in och närlägga oss varandra och världen med respekt.

Skulptören **André Eugène** kommer från Haiti där han är en av förgrundsfigurerna för konstnärskollektivet Atis Rezistans och en bredare rörelse som går under namnet the Sculptors of Grand Rue.

Grand Rue, som är den centrala avenyn i Port-au-Prince, löper i nord-sydlig riktning genom stadens centrum. Vid dess södra ände, mitt i myllret av små sidogator längs med avenyn, finns några kvarter som traditionellt producerat konsthantverk för den stadigt minskande turistmarknaden. Detta fast sammansvetsade grannskap omringas på alla sidor av några kvarter för provisoriska bilreparationer, ett distrikt som är både begravningsplats och frälsning för stadens alltmer medfarna bilar.

Alla kollektivets konstnärer växte upp i denna atmosfär av skrotupplag, återanvändning för överlevnad och konstnärliga strävanden. Deras mäktiga skulpturala collage som använder sig av rör från bilmotorer, navkapslar och timmerrester har

transformerat avfall från en kollapsande ekonomi till fräcka, radikala, och förvridna skulpturer. Dessa arbeten refererar till konstnärernas gemensamma afrikanska och haitiska kulturarv, en dystopisk science-fictionbetonad framtidsvision, och assemblagets transformativa praktik. Konstnärerna från Grand Rue expanderar assemblagets historiska arv i majoritetskulturen. Deras bruk av readymades som komponenter i konstverken drivs av ekonomisk nödvändighet i kombination med kreativitet och kulturell kontinuitet. Deras arbeten är transformande på flera allegoriska nivåer inklusive förvandlingen av skrot till konst, sönderfall till harmoni, och, inte minst, omvandlingen av unga män utan formell utbildning till de nya arvtagarna av en radikal och utmanande konstnärlig praktik som omfattar både modernistiska och postmoderna estetiska strategier.

André Eugène arbetade först som byggnadsarbetare, men påverkades av grannskaps kreativa energi och började lära sig traditionell träskulptur. Hans arbete influerades av samtida haitiska konstnärer som Nesson och han inleddes samarbeten med etablerade konstnärer som Maria Benjamin och Barbara Prezeau. Eugène sammanför i sin konst fetischistiska figurer med en apokalyptisk och futuristisk MTV-inspirerad vision.

Flertalet av hans arbeten är figurativa, med bruk av mänskliga kranier som huvuden, och genomsyras av en rättfram ironi, sexualitet, och humor. "Det är nästan alltid borgerskapet som äger gallerierna. Men jag ville ha ett galleri, och inte bara ett galleri; det måste vara ett museum. Det är därför jag har döpt min studio och min bakgård till 'E Pluribus Unum' - Musee d'Art," säger André Eugène om sina lokaler i Port-au-Prince.

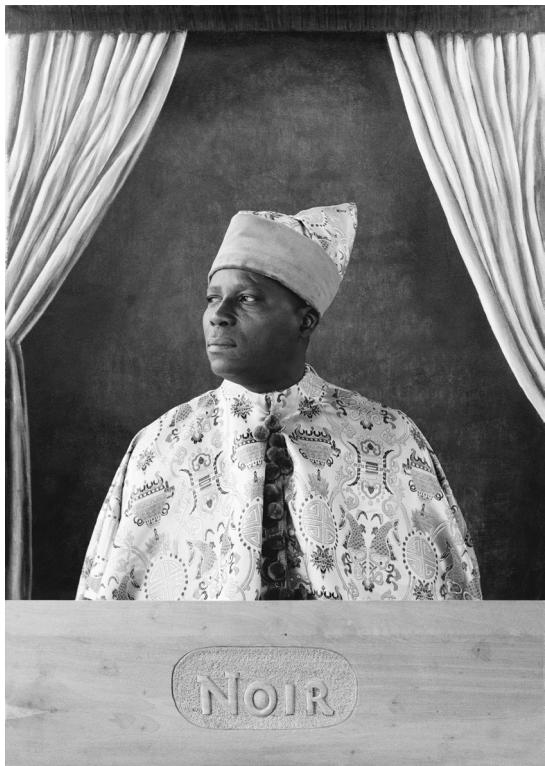
Under det senaste decenniet har Atis Rezistans arbeten ställts ut i städer som Paris, London och Los Angeles. André Eugènes verk har bland annat visats på Etnografiska museet i Geneve, på Parc de la Villette och Grand Palais, Paris, Fowler Museum i Los Angeles och Venedigbiennalen. Sedan 2006 kan man också se hans permanenta skulpturer på Museum of Slavery i Liverpool.

Leah Gordon, bosatt i London, är en multimediekonstnär som samlar, curerar utställningar, forskar, skriver, regisserar och uttrycker sig genom fotografi, film och installationer. Hennes arbeten handlar om kolonialismens uttryck och verkningar, slavhandel och industrialisering, modernism, arkitektur, grässtotserfarenheter och folkhistoria, religion, klass och folklig kultur.

Leah Gordon var curator för Haitis paviljong under Venedigbiennalen 2011 och har också tillsammans med André Eugène ansvarat för Ghettobiennalen i Port-au-Prince, Haiti. På Havremagasinet visar hon fotografier från sina utställningsprojekt *Caste (Kast), Kanaval och The Tailors of Port-au-Prince (Skräddarna i Port-au-Prince)*.

KAST

Dessa fotografier undersöker bruket med gradering av hudfärg från svart till vitt i 1700-talets koloniala Saint Domingue (nuvarande Haiti), ett bruk som också uppdrogar utbredningen av rasblandning under denna period.

Den franska kolonialisten, Moreau de Saint Méry, som tidvis verkade i Haiti under slavplantagernas epok, utvecklade ett niogradigt klassificeringssystem för hudfärg. Han skapade en närmast surrealistisk taxonomi av ras för kolonins befolkning, där vit (Blanche) oändligen var socialt överlägsen svart (Noir). Med termer inlånade från mytologi, historia och bestial rasblandning, identifierade Saint Méry nio schatteringar från äkta svart

(Noir) till $\frac{1}{8}$ vit och $\frac{7}{8}$ svart och så vidare med termerna Sacatra, Griffe, Marabou, Mulâtre, Mamelouque, Quarteronné och Sang-Mélé till Blanche (helt vitt).

Haitiske historikern Colin Dayan har kommenterat att ”märkligare än varje övernaturlig fiktions, visar den radikala irrationalismen som karakteriseras Moreau de Saint Mérys metoder på hur långt den mänskliga fantasi kan sträcka sig när den manövreras av rasfördomar.”

Leah Gordon placerar sig själv vid en ände av spektrumet som ”Blanche” medan hennes partner, den haitiske skulptören André Eugène, placeras vid den andra änden som ”Noir”. Gordon ifrågasätter på så sätt sin egen tvetydiga position i haitisk

historia och kultur, inklusive hennes egen problematiska ställning som representant för ett annat land.

Detta fotografiska projekt *Kast* är också Leah Gordons utgångspunkt för en fortsatt utforskning av Haitis och Storbritanniens sammanflätade historier. Fotografier som utforskar 1700-talets praktiker rörande gradering av hudfärg ställs bredvid en filmatisering av en resa längs Manchesters fartygskanal. Genom denna resa från Manchester, en stad som föddes av den industriella revolutionen, till Liverpool belyser Gordon Storbritanniens och Haitis gemensamma ekonomiska och politiska historier.

Ytterligare två filmer kompletterar dessa sammanflätade historier. Den ena framställer maskiner som 1818 producerades i Liverpool men som nu återfinns överväxta och i ruiner på ett före detta plantage i Haiti. Den andra återger Haitis självständighetsdeklaration från 1804 som förvaras i de nationella arkiven i Kew. Dessa historiska reflektioner placeras sida vid sida med en profetisk fotografisk rekonstruktion av William Blakes gravyr "*Europe Supported by Africa and the Americas*" (*Europa stöttas av Afrika och Amerika*).

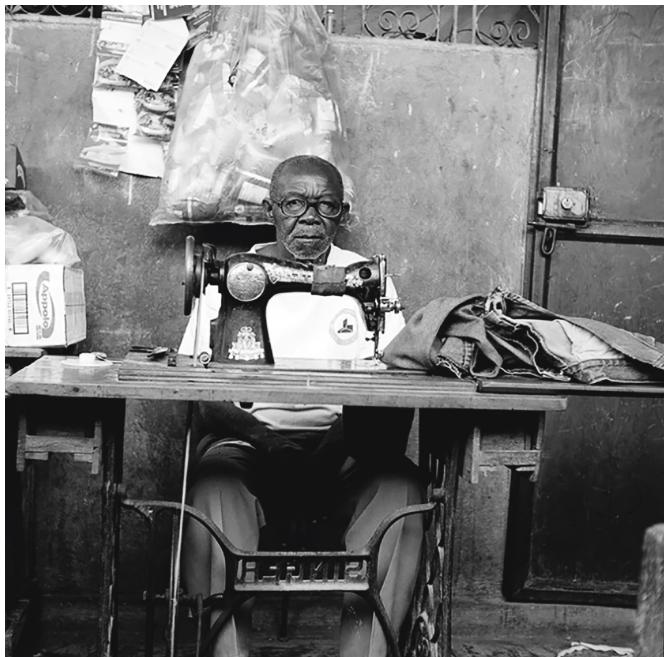
SKRÄDDARNA I PORT-AU-PRINCE

Detta projekt utforskar överskottet av kompetenser under en epok av förändring och omvälvning, inklusive liberalismens intåg i utvecklingsekonomierna, hur digitala data ersätter analoga, samt effekterna av ökande personliga teknologiska beroenden.

Vid slutet av 1900-talet börjar såväl välgörenhetsorganisationer som företag och andra föreningar skeppa begagnade klädesplagg till Haiti, varmed ett överflöd av andrahandskläder från den dominerande kulturen översvämmar landet. Inom fem till tio år elimineras detta överflöd merparten av de lokala producenterna, de flesta var egenföretagare som kunde försörja sin familj bara med hjälp av sina färdigheter och en symaskin. De enda klädesplagg som numera tillverkas av lokala skräddare i Haiti är skoluniformer.

Projektet utgörs således av porträtt av haitiska skräddare och fotografier av skolelever iklädda sina skoluniformer. Dessa formellt arrangerade porträtt, tagna med svartvit film och mellanformatskamera, har kopierats av en skicklig analog kopist, Debbie Sears, och sedan handkolorerats av konstnären och mångfaldiga samarbetspartner Marg Duston, som omsorgsfullt lärt sig denna närmast förlorade färdighet. Dessa fotografier visas tillsammans med målningar av skolbarn, skapade av den populära traditionella haitiske målaren Gerard LaFortune, en av de sista från en föregående generation.

Boss Paste

KANAVAL: VODOU, POLITIK OCH REVOLUTION PÅ HAITIS GATOR

Den haitiska historien – och inte bara den som handlar om revolutionen – spelas upp på nytt med hjälp av masker, kostymer och berättelser på karnevalen i Jacmel, en kuststad i södra Haiti.

Leah Gordon har under de senaste 16 åren dokumenterat människorna med deras masker och kostymer, med hjälp av en femtio år gammal Rolleicord twin-lens-reflex-kamera. Hon har träffat karnevalens artister under de lite lugnare mellanperioderna och samlat in berättelserna som finns bakom

maskerna. Dessa historier förtäljer både urgamla och revolutionära minnen, komplexa Vodou ritualer, politisk satir och personliga upplevelser. Ursprungsbefolkningen Taino, slavrevolten och korruption – allt detta spelas upp med hjälp av drama och kostymer på Jacmels gator.

Leah Gordon har också publicerat monografin *Kanalval: Vodou, Politics and Revolution on the Streets of Haiti* (Soul Jazz Publishing).

In June 2007, a two meter tall and almost as thick log of oak arrived to the Artist's Collective Workshop in Luleå. The log, which had been sent from the Department of Parks and Recreation in Stockholm, weighed almost a ton and was hard as rock. This log became the starting point for the work of Turkish artist Yaşam Şaşmazer, participating in the Luleå Art Biennial that same summer. During a couple of weeks, she shaped out of this compact log, with the aid of a chain saw and different tools, a sculpture representing a grumpy girl whom with an irritated and somewhat malicious was clasping a basket of toys in her arms. The title was *All Mine* and the sculpture could be seen outside of Norrbottens museum during the entire summer.

I liked it a lot and I have since then followed the work of Yaşam Şaşmazer, have visited the gallery she works with in Berlin, and repeatedly I have been equally moved. It is as if her work, carried out with great technical skill, always manages to find the depth in me as a human being.

In the series *Metanoia*, which is now being presented here at Havremagasinet, she visualizes feelings which we all in one way or another wrestle with. Her wooden sculptures convey these innermost sensations that we not always can find words for or are able to articulate, neither for ourselves or for anyone close to us. It is the kind of art that makes us deal with our demons, agonies and fears. Art which shakes us up, that maybe make us grow. Art at its best.

We have to date not paid that much attention to the medium of sculpture here at Havremagasinet. Thus, we are pleased to also engage in sculptures in our second exhibition, *Chita Tann*, which is a collaboration between

the Haitian artist André Eugène and the British photographer Leah Gordon.

In a similar manner as Yaşam Şaşmazer, André Eugène also moves us in the depth of our souls with his sculptures that often use the religion of vodou as a point of departure and the fact that he works in a part of the world where the economic resources are limited and where the population must struggle for their daily survival. A world and a creative place where artists often and per tradition transform abandoned objects to art. This time it is André Eugène that makes use of the Artist's Collective Workshop in Luleå to create a few works for this exhibition.

In the exhibition *Chita Tann* he shows sculptures in an intimate dialogue with his partner, the internationally well-known artist and photographer Leah Gordon from Great Britain. Her photographs, films and installations are also about Haiti and repeatedly link directly to the works of André Eugène. Leah Gordon also connects Europe with Haiti through working with issues of colonisation, a topic that directly connects with her own history, as she grew up in the vicinity of Manchester and in England. To view these works, we ought to approach them, as the exhibition title suggest, with the respect and composure that a real encounter calls for.

I hope that you will enjoy the exhibitions. In passing, you may also get a slightly different image of vodou than that which is presented in American Hollywood films. This is the kind of things that happen in encounters with art.

CHITA TANN

LEAH GORDON OCH ANDRÉ EUGÈNE

Photography and Sculpture from Haiti

When the photographer Leah Gordon and the sculptor André Eugène allow their works to meet and mix at Havremagasin they choose to name their exhibition *Chita Tann*. This expression, which literally means “to sit and wait”, is used in Haiti as a polite request to sit, wait and accept the hospitality of the house which could be paralleled as a signal for us to take it easy, to wait, and to approach each other and the world with respect.

The sculptor **André Eugène** comes from Haiti where he is one of the principal members of the artist collective Atis Rezistans, part of a larger movement known as the Sculptors of Grand Rue. Grand Rue is the main avenue of Port-au-Prince, running in a north-south swathe through downtown. At the southern end of Grand Rue, amongst the labyrinthine warren of back streets that line the avenue, is an area that traditionally has produced small handicrafts for the ever-diminishing tourism market. This close-knit community is hemmed in on all sides by the makeshift car repair district, which serves as both graveyard and salvation for the cities increasingly decrepit automobiles.

All the artists of the collective grew up in this atmosphere of junkyard make-do, survivalist recycling and artistic endeavor. Their powerful sculptural collages of engine manifolds, TV sets, wheel hubcaps and discarded lumber have transformed

the detritus of a failing economy into bold, radical and warped sculptures. Their work references their shared African and Haitian cultural heritage, a dystopian sci-fi view of the future and the positive transformative act of assemblage. The artists from Grand Rue are extending the historical legacy of assemblage to the majority world. Their use of the readymade components is driven by economic necessity combined with creative vision and cultural continuity. Their works are transformative on many different allegorical levels including the transformation of wreckage to art, of disunity to harmony and of young men, with no formal arts training, to become the new heirs of a radical and challenging artistic practice that has reached down through both modernist and postmodern aesthetic strategies.

André Eugène worked initially as a house builder, but influenced by the creative energy of his neighborhood he started to learn traditional sculpting in wood. His work became increasingly influenced by contemporary Haitian artists such as Nasson and he began collaborating with established Haitian artists, Mario Benjamin and Barbara Prezeau. In his work, Eugène fuses a fetish effigy with an apocalyptic and futuristic MTV vision. Much of his work is figurative using human skulls for heads and imbued with a bold sense of irony, sexuality and humour. “It’s usually always the bourgeoisie who own the galleries. But I wanted to have a gallery, and not only a gallery, it must be a

museum. This is the reason why I have given the name ‘E Pluribus Unum’ - Musee d’Art to my studio and yard,” says André Eugène referring to his own place in Port-au-Prince.

Over the last decade, the work of Atis Rezistans has been exhibited in cities such as Paris, London and Los Angeles. The work of André Eugène has among other venues been shown at Musée d’ethnographie de Genève, Parc de la Villette and Grand Palais in Paris, Fowler Museum in Los Angeles, and the Venice Biennial. Since 2006, one can also see his permanent sculptures at the Museum of Slavery in Liverpool.

Leah Gordon, living in London, is a multimedia artist that collects, curates exhibitions, researches, writer, directs, and expresses herself through photography, film and installations. Her works are about the expressions and effects of colonialism, the slave trade and industrialization, modernism, architecture, experiences from grass roots and popular history, religion, class and grassroots traditions.

Leah Gordon was the curator for the pavillion of Haiti in the the 2011 Venice Biennal and has also, together with André Eugène, been responsible for the Ghetto Biennale in Port-au-Prince, Haiti. At Havremagasin she presents photographs from her projects *Caste*, *Kanaval* and *The Tailors of Port-au-Prince*.

CASTE / CAST

These photographs investigate the practice of grading the colour of skin from black to white, revealing the extent of racial mixing in 18th century colonial Haiti.

A French colonialist, Moreau de Saint Méry, living in Haiti during the slave plantation period, developed a classification system, which moves through black to white in nine degrees. He created a surreal taxonomy of race which labelled the skin colour of the colony's population, where white (Blanche) was inevitably socially superior to black (Noir). Using names borrowed from mythology, natural history and bestial miscegenation, Saint Méry designated nine degrees of shading, from pure black, Noir, to $\frac{1}{8}$ white, and $\frac{7}{8}$ black and so on through 'Sacatra', 'Griffe', 'Marabou', 'Mulâtre', 'Mamelouque', 'Quarteronne' and 'Sang-Mêl' to 'Blanche'.

As Colin Dayan, a Haitian historian, comments, 'stranger than any supernatural fiction, the radical irrationality of Moreau de Saint Méry's methods demonstrates to what lengths the human imagination can go when driven by racial prejudice.'

In her project, Leah Gordon places herself at one end of the spectrum as 'Blanche' whilst her partner, Haitian sculptor André Eugène, is located at the other end as 'Noir', thus also questioning her own tenuous position within Haitian history and culture and her fractured position as a representative of another country.

Leah Gordon took this photography project, Caste, as her starting point to explore interwoven Haitian and British histories. Photographs investigating the practice of grading skin colour in eighteenth century Haiti are juxtaposed with the film of a journey along the Manchester Ship Canal. Travelling between a city born of the industrial revolution, Manchester, and another built upon the slave trade, Liverpool, passing Ellesmere port, where Leah Gordon was born, Gordon highlights the shared economic and political histories of Great Britain and Haiti and has specially commissioned a vodou flag based on the civil flag of Ellesmere port which will be exhibited here for the first time.

Two additional films complement these interconnected histories, one depicting machinery manufactured in Liverpool in 1818 which now lies ruined and overgrown in a former plantation in Haiti, and another representing Haiti's Declaration of Independence from 1804, stored in the National Archives at Kew. These historical reflections are placed alongside a prophetic photographic reconstruction of William Blake's gravure '*Europe Supported by Africa and the Americas*'.

THE TAILORS OF PORT-AU-PRINCE

This project explores the redundancy of skills during an epoch of change and upheaval, including the liberalization of developing economies, the ascent of digital data over analog and the effects of increasing personal technological dependencies.

At the end of the 20th century charities and organizations from the USA began shipping second-hand clothing into Haiti flooding the country with used garments of the dominant culture. Within five to ten years this trade eliminated many of the local producers, most of whom were self-employed tailors who could provide for a family simply with their skills and a sewing machine. Now the only clothing still regularly produced by local tailors in Haiti are the school uniforms.

This project comprises portraits of Haitian tailors along with photographs of pupils in their school uniforms. These portraits are formally posed and taken on black and white film with a medium format camera, printed by a master analogue printer, Debbie Sears, and hand-tinted by artist and long-time collaborator, Marg Duston, who painstakingly taught herself this almost lost skill. The photographic images will be shown alongside paintings of school children by traditional popular Haiti painter Gerard LaFortune, one of the last of a previous Haitian artistic generation.

KANAVAL: VODOU, POLITICS AND REVOLUTION ON THE STREETS OF HAITI

Haitian history, and not only that of the revolution, is replayed through the masks, costumes and narratives of the carnival in Jacmel, a coastal town in southern Haiti.

Leah Gordon has been recording the people, masks and costumes of Jacmel's carnival for the last sixteen years on a 50 year old Rolleicord twin lens reflex camera. In calmer, more tranquil, times she has met with carnival performers and collected the stories behind the masks. These are stories of ancestral & revolutionary memories, complex Vodou rituals, political satire and personal revelations. The lives of the indigenous Taino Indians, the slave's revolt and state corruption, are all played out using drama and costume on Jacmel's streets.

In addition to the works in the exhibition, Leah Gordon has also published the book *Kanaval: Vodou, Politics and Revolution on the Streets of Haiti* (Soul Jazz Publishing).

HAVRE
MAGASINET